

Другари. — Най-после кученцето се измори и остана безъ гласъ. Като разбра, че никой се не бои отъ него, нито обръща внимание на неговия лай, то изгуби храбростъта си и почна ту да приседва, ту да подскача и да се приближава къмъ вълчицата.

Вълцитѣ нищо не разбираха, но махаха опашки. Тогава кученцето удари съ крачето си едното вълче по главата. Вълчето също го удари съ крачето си по главата. Кученцето застана отъ страни и го изгледа на криво, като махна съ опашка, после изведнажъ скокна отъ мѣстото си и се завъртѣ нѣколко пѣти. Вълчетата тръгнаха подире му; то легна на гърба си съ вдигнати нагоре крака, а тѣ и тритѣ, се хвърлиха върху него и, съ радостенъ вой почнаха да го хапятъ на шега. На високия боръ бѣха кацнали гарги, които гледаха отгоре борбата твърде много обезпокоени. Стана шумно и весело. Слънцето припичаше и пѣтлитѣ, които прелитаха презъ бора, поваленъ отъ бурята, изглеждаха на слънчевата свѣтлина, като шарени пеперуди.

Вълчицитѣ приучватъ децата си на ловъ, като имъ даватъ да се наиграятъ съ плячката; и сега като гледаше, какъ вълчетата се борѣха съ кученцето, вълчицата си казваше: — Нека се учатъ.

Като се наиграха, вълчетата се упѣтиха въ дупката и легнаха да спятъ. Кученцето повѣ малко отъ гладъ и се прострѣ на слънце. А като се пробудиха, начнаха пакъ да играятъ.

„Ще го изямъ“. — Цѣлиятъ день и вечеръта вълчицата си спомняше, какъ миналата нощъ въ обора блѣеше ягънце и какъ миришеше на овче млѣко, а отъ голѣмъ гладъ жбитѣ ѣ израниха—и тя не спираше да гризе съ жадность стария кокалъ, като си въображаваше, че това е ягне. Вълчетата бозаеха, а ку-